

opusdei.org

Penktadienis. Jėzus Getsemanėje

Jėzus Getsemanėje. Tėvo Valios vykdymas. Maldos būtinybė, norint iš arti sekti Viešpatį. Pirmoji skausmingoji šventojo Rožinio paslaptis. Šios scenos kontempliavimas padės mums būti stipriems vykdant Dievo Valią.

2025-04-02

I. Po Paskutinės Vakarienės Jėzus ir Apaštalai pagal tuometinį paprotį gieda padėkos psalmes. Ir mažoji palyda patraukia link artimo sodo,

vadinamo Alyvų kalnu. Jėzus buvo perspėjęs Petrą ir kitus, kad šią naktį visi vienaip ar kitaip išsigins Jo, palikdami Jį vieną.

Jie atėjo į ūkį, vadinamą Getsemane. Jėzus sako mokiniams: Pasėdėkite čia, kol aš melsiuosi. Pasiėmęs drauge Petrą, Jokūbą ir Joną, jis pradėjo nuogąstauti ir sielotis. Jis jiems skundėsi: Mano siela mirtinai nuliūdusi. Pasilikite čia ir budėkite¹. Jis atsitolino nuo jų maždaug per akmenų metimą². Jėzus jaučia didžiulį poreikį melstis. Sustoja prie uolų ir krinta sugniuždytas: sukniubo ant žemės³, rašo šventasis Morkus. Šventasis Lukas mums sako: atsiklaupęs⁴, o šventasis Matas patikslina: parpuolė kniūbsčias⁵, nors paprastai žydai melsdavosi stovėdami. Jėzus kreipiasi į savo Tėvą kupina pasitikėjimo ir švelnumo malda, kurioje visiškai Jam atsiduoda: Mano Tėve, sako Jam. Jeigu įmanoma, teaplenkia mane ši

taurė. Tačiau ne kaip aš noriu, bet kaip tu!

Neseniai savo mokiniams buvo pranešęs: *Mano siela mirtinai nuliūdusi*; kenčiu liūdesį, galintį sukelti mirtį. Taip kenčia Jėzus: Jis, kuris yra pats nekaltumas, užsikrauna visas visų žmonių nuodėmes.

Paėmė žmonių nuodėmes, tarsi jos būtų Jo, ir skubėjo asmeniškai sumokėti visas mūsų skolas. Visas: privalias už jau padarytas nuodėmes, už daromas tą akimirką ir skolas už nuodėmes, kurios bus padarytos iki laikų pabaigos.

Viešpats ne tik prisiėmė atsakomybę už svetimas kaltes, bet ir tapo tarsi viena su mumis, kaip galva yra su kūnu: „panorėjo, kad mūsų kaltės vadintųsi jo kaltėmis; todėl ne tik užmokėjo savo krauju, bet ir tų nuodėmių gėda“⁶. Visas šios

kentėjimo priežastis visu stiprumu pagavo Kristaus siela.

Tylomis žvelkime, kaip kenčia Jėzus: *Mirtino sielvarto apimtas, jis dar karščiau meldėsi*⁷. Kaip turime dėkoti Viešpačiui už Jo savanorišką auką, kad išvaduotų mus iš nuodėmės ir amžinos mirties!

Prasideda Jėzaus agonija, Jis ima prakaituoti krauju. „Jėzus, vienišas ir nuliūdęs, kenčia ir vilgo žemę savo krauju. Klūpodamas ant kietos žemės, Jis ištvermingai meldžiasi... Jis verkia už tave... ir už mane. Jį slėgte slegia žmonių nuodėmių sunkybė“⁸. Bet Jo pasitikėjimas Tėvu nesilpsta, ir Jis atkakliai meldžiasi toliau. Kai atrodo, kad kūnas nebegali priešintis, ateis Jo paguosti angelas. Žmogiška Viešpaties prigimtis šioje scenoje atsiskleidžia visu savo gebėjimu kentėti.

Šiame gyvenime būna labai smarkios kovos akimirku, galbūt tamsos ir

gilaus sielvarto akimirky, kai sunku priimti Dievo Valia, kyla pagundu nusiminti. Jezaus vaizdas Alyvu kalne mums rodo, kaip tokiomis akimirkomis turime elgtis: apkabinti Dievo Valia, nestatant jokių apribojimų nei sąlygų, ir susitapatinti su Dievo noru per ištvėringą maldą.

„Jėzus meldžiasi sode: *Pater mi* (Mt26, 39), *Abba, Pater!* (Mk 14, 36). Dievas yra mano Tėvas, net jei Jis ir siunčia man kančią. Jis mane švelniai myli net ir tada, kai žeidžia mane. Jėzus kenčia, kad įvykdytų Tėvo valią... Ar aš, taip pat norintis įvykdyti švenčiausiąją Dievo valią sekdamas Mokytoją, galiu skųstis, jei skausmas yra šios kelionės palydovas?“⁹

II. Jėzus tą naktį žvelgia į mus paprastu žvilgsniu. Žvelgia į sielas ir širdis dieviškosios išminties šviesoje. Prieš Jo akis skleidžiasi žmonių, Jo brolių, visų nuodėmių reginys. Mato apgailėtiną priešinimąsi daugelio paniekinančiųjų atsiteisimą, kurį Jis aukoja už juos, mato savo dosnios aukos nenaudingumą daugeliui. Dėl to maištavimo ir atsiliepimo dieviškajai Meilei stokos jaučia didelę vienatvę ir moralinį skausmą.

Tris kartus maldoje ieško tų trijų mokinių draugijos. Prašė jų: Budėkite su manimi, būkite šalia manęs, nepalikite manęs vieno. *Ir vėl sugrižęs rado juos miegančius; jų akys buvo mieguistos, ir jie nežinojo, ką atsakyti*¹⁰. Turbūt tame didžiuliam apleistume ieško trupučio draugijos, žmogiškos šilumos. Bet draugai palieka Draugą. Tai buvo naktis, kai reikėjo budėti, reikėjo melstis; o jie miegojo. Dar nemyli pakankamai ir leidžiasi silpnumo ir liūdesio

įveikiami ir palieka Jėzų vieną.
Viešpats neranda juose atramos;
buvo tam išrinkti ir apvylė.

Turime melstis visada, bet būna
akimirkų, kai malda turi sustiprėti.
Apleisti ją būtų tarsi palikti Kristų ir
pasilikti prieš malonėje. *Kodėl
miegate?* – sako jiems, taip pat ir
mums – *Kelkitės ir melskitės, kad
nepakliūtumėte į pagundą!*¹¹ Todėl
sakykime Jėzui: „Jei matai, kad
miegu; jei atrandi, kad mane baugina
skausmas; jei pastebi, kad sustojau
pamatęs, jog artėju prie Kryžiaus,
nepalik manęs! Sakyk man kaip
Petru, kaip Jokūbui, kaip Jonui, kad
tau reikia mano supratimo, mano
meilės. Sakyk man, kad norint tave
sekti, nepalikti vėl su tais, kurie
rengia tau mirtį, turiu įveikti
mieguistumą, savo aistras,
patogumą“¹².

Kasdienis mūsų mąstymas, jei yra
tikra malda, mus išlaikys budrius

akivaizdoje prieš, kuris nemiega. Ir sustiprins mus, kad pakeltume ir įveiktume pagundas ir sunkumus. Jei apleisime maldą, atsidursime prieš rankose, prarasime džiaugsmą ir pasijusime bejėgiai lydėti Jėzų.

Taip pat ir šiandien Jėzus trokšta mūsų draugijos. „Kaip sunku Jį lydėti be maldos!“¹³; mums tai sako mūsų asmeninė patirtis. Bet jei sustiprėsime kasdien su Juo bendraudami, galėsime užtikrintai pasakyti: *Jeigu net reikėtų man su tavimi mirti, aš vis tiek tavęs neišsiginsiu*¹⁴. Petras nesugebėjo tą naktį ištesėti savo pažado, nes, be kita ko, neištvėrė maldoje, kurios iš jo prašė Viešpats. Paskui, po atgailos, bus ištikimas savo Mokytojui ir po keliasdešimt metų net atiduos už Jį gyvybę.

III. Šios Kančios scenos kontempliacija gali padėti mums būti stipriems, kad niekad neapleistume savo kasdienės maldos ir įvykdytume Dievo Valią sunkiuose mums reikaluose. Viešpatie, *tegu dalykai klostosi ne kaip aš noriu, bet kaip tu!* „Jėzau, tai, ko tu nori... aš myliu“¹⁵, sakome jam šiandien labai nuoširdžiai.

Šventieji iš šio Viešpaties gyvenimo epizodo išgaudavo didelės naudos. Šventasis Tomas Moras mums parodo, kaip Jėzaus malda Getsemanėje sustiprino daug krikščionių didelių sunkumų ir nelaimių akivaizdoje. Jį patį irgi sustiprino šių scenų apmąstymas belaukiant savo nukirsdinimo kankinystės už tai, kad buvo ištikimas savo tikėjimui. Ir toks kontempliavimas gali padėti mums būti stipriems mūsų kasdienio gyvenimo sunkumuose, dideliuose ar mažuose. Šis šventasis kalėjime rašė:

„Kristus žinojo, kad daugelį silpnai sureštų žmonių, susidūrusių su pavojumi būti kankinami, apims siaubas, ir norėjo padrąsinti juos savo skausmo, savo liūdesio, neprilygstamo pažeminimo ir baimės pavyzdžiu. Atrodo, kad Kristus savo agoniją panaudoja, kad bylotų tiems, kurie atsiduria tokioje padėtyje: Būk drąsus, regis, sako jis, tu, kuris esi paliegęs ir silpnas. Neprarask vilties. Tu įbaugintas ir prislėgtas, išsekintas nuovargio ir kankinimų baimės. Pasitikėk – aš nugalėjau pasaulį, vis dėlto buvau netgi dar labiau nusigandęs ir nerimavau, nes mano kančia didėjo sulig baimingu žinojimu, kokios yra jos priešastys. Pažiūrėk, kaip šiuo kupinu baimių keliu aš einu tau priešakyje. Įsikibk į mano drabužio kraštą, ir pajusi, kaip iš jo teka galia, kuri neleis tavo širdies kraujui užsikrėsti bergždžiomis baimėmis ir nerimais. Ji padrąsins tave ir pakels tau ūpą, ypač kai atmeni, kad visai iš arti seki

mano pėdomis. Aš esu ištikimas ir neleisiu, kad tu būtum bandomas virš tavo jėgų, bet duosiu malonę, reikalingą išbandymui ištverti; ir ji pripildys tave džiaugsmo, kai atminsi, kad šis praeinantis išmėginimas, kurį esi prašomas ištverti, pavirs didžiulės šlovės kroviniu“¹⁶. Tai rašo tas, kuris po kelių dienų bus nukirsdintas.

Šiandien mes galime pasiryžti dažnai, galbūt kasdien, kontempliuoti šį Viešpaties gyvenimo momentą, pirmą skausmingąją šventojo Rožinio paslaptį. Ypač jis gali būti mūsų maldos tema tuomet, kai mums tampa sunkiau nei paprastai atrasti Dievo Valią įvykiuose, kurių galbūt nesuprantame. Tada galime dažnai melstis kaip trumpa karšta malda: „*Volo quid vis, volo quia vis...* Noriu to, ko ir tu nori. Noriu vien dėl to, kad tu to nori. Noriu taip, kaip tu nori, ir noriu tol, kol tu nori“¹⁷.

1 Mk 14, 32–34.

2 Lk 22, 41.

3 Mk 14, 15.

4 Lk 22, 41.

5 Mt 26, 39.

6 L. De la Palma, La Pasión del Señor, Palabra, 6–asis leid., Madridas, 1971, p. 48.

7 Lk 22, 43.

8 Šv. Chosemarija, Šventasis Rožinis, Pirmoji skausmingoji paslaptis.

9 Šv. Chosemarija, Kryžiaus kelias, I, 1.

10 Mk 14, 40.

11 Lk 22, 46.

12 M. Montenegro, Vía Crucis, Palabra, 3–asis leid., Madridas 1973, p. 22.

13 Plg. Šv. Chosemarija, Kelias, 89.

14 Mk 14, 31.

15 Šv. Chosemarija, Kelias, 773.

16 Šv. Tomas Moras, The Agony of Christ.

17 Romos Mišiolas, Padėka po Mišių, visuotinė Klemenso XI malda.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/penktadienis-jezus-
getsemaneje/](https://opusdei.org/lt-lt/article/penktadienis-jezus-getsemaneje/) (2025-04-12)